

Sygn. akt VII U 3502/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: protokolant sądowy Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 marca 2015 r. w Warszawie

sprawy E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania E. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 9 października 2013 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt. VII U 3502/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 października 2013 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonej E. S. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 1 października 2013 roku uznała, że nie jest ona niezdolna do pracy (k. 128 a.r.).

Ubezpieczona **E. S.** w dn. 6 listopada 2013 roku złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odwołanie od powyższej decyzji domagając się przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazała, że stan jej zdrowia nie pozwala na podjęcie przez nią jakiegokolwiek pracy (odwołanie - k. 2-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dn. 9 grudnia 2013 roku, wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. , powołując się na argumentację podaną w zaskarżonej decyzji oraz wskazując, iż odwołująca nie spełnia jednego z warunków niezbędnych do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. warunku uznania za osobę niezdolną do pracy. Oddział ZUS podkreślił, iż w toku postępowania administracyjnego odwołująca została skierowana na badanie Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dn. 21 sierpnia 2013 roku, uznała, że badana nie jest niezdolna do pracy. Na skutek wniesionego przez ubezpieczoną sprzeciwu od ww. orzeczenia Komisja Lekarska ZUS ponownie - orzeczeniem z dn. 1 października 2013 roku - orzekła, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. W związku z powyższym organ rentowy uznał, iż zaskarżoną decyzją z dn. 9 października 2013 roku zasadnie odmówiono odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie - k. 26-27 a.s.).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona E. S., urodzona w dn. 8 lipca 1960 roku, z zawodu technik -ekonomista, posiadająca kwalifikacje do wykonywania zawodu księgowej, ostatnio zatrudniona w ZUS (...) Oddział w W. jako inspektor w kasie oddziału, na podstawie decyzji organu rentowego z dn. 8 września 2010 roku, znak (...) (wydanej w oparciu o treść przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), miała przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 sierpnia 2013 roku (k. 101 a.r.)

W związku z upływem terminu, na jaki zostało przyznane świadczenie, w dniu 27 czerwca 2013 r. ubezpieczona złożyła w ZUS wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. W toku jego rozpoznawania Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu nr (...) z dn. 21 sierpnia 2013 roku uznał, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (k. 113 a.r.).

Ubezpieczona złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS (k.119-121 a.r.), w skutek czego sprawa została skierowana do Komisji lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego, wydała w dn. 1 października 2013 roku orzeczenie nr (...), ustalające, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (k. 127 a.r.).

W oparciu o orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS organ rentowy wydał w dn. 9 października 2013 roku decyzję znak: (...) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż ubezpieczona nie spełnia jednego z warunków niezbędnych do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. warunku uznania jej za osobę niezdolną do pracy (k. 128 a.r.).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego, ubezpieczona E. S. odwołała się do tutejszego Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie - k. 2-5 a.s.).

Rozpoznając odwołanie wnioskodawczyni Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy, neurologa, laryngologa i internisty celem ustalenia czy w dniu wydania zaskarżonej decyzji odwołująca była zdolna lub też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej. Sąd zobowiązał również biegłych sądowych do wskazania czy ewentualna niezdolność do pracy odwołującej ma charakter trwały czy też okresowy (jeżeli okresowy to na jaki okres) oraz do wskazania - w przypadku zmiany stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) - na czym polegała ów zmiana (postanowienie o dopuszczeniu dowodów z opinii biegłych k. 31 a.s.).

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii z dn. 3 kwietnia 2014 roku - J. B., iż u odwołującej się rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego bez zespołu neurologicznego, jednakże stopień ww. zmian nie daje podstaw do uznania odwołującej za osobę niezdolną do pracy (na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii z dn. 3 kwietnia 2014 roku - sporządzonej po zapoznaniu się przez biegłego z dokumentacją medyczną odwołującej oraz po bezpośrednim badaniu ubezpieczonej, k. 41 a.s.)

Na podstawie łącznej opinii biegłych sądowych z dn. 11 sierpnia 2014 roku - specjalisty z zakresu ortopedii R. K. oraz specjalisty z zakresu laryngologii M. C. - Sąd Okręgowy ustalił, iż u ubezpieczonej stwierdzono stan po usztywnieniu lewego stawu nadgarstkowo-promiennego bez dysfunkcji chwytnej ręki, stan po operacji zespołu cieśni lewego nadgarstka, stan po uwolnieniu nerwu łokciowego lewego bez dysfunkcji czynnościowej lewej ręki, stan po zabiegu operacyjnym endoskopowym zatok bocznych nosa i przegrody nosa i przerośniętych małżowin usznych bez dysfunkcji laryngologicznej. Biegli w ww. opinii łącznej z dn. 11 sierpnia 2014 roku zgodzili się z opinią Komisji Lekarskiej ZUS z dn. 1 października 2013 roku uznając, że aktualny stopień upośledzenia funkcji organizmu spowodowany ww. schorzeniami nie uzasadnia orzeczenia u odwołującej niezdolności do pracy (na podstawie łącznej opinii biegłych

sądowych z dn. 11 sierpnia 2014 roku - specjalisty z zakresu ortopedii oraz specjalisty z zakresu laryngologii, k. 94-95 a.s.)

W oparciu o stanowisko biegłego sądowego, specjalisty chorób wewnętrznych - P. D. wyrażone w opinii z dn. 19 listopada 2014 roku Sąd Okręgowy ustalił, że u odwołującej rozpoznane zostało przewlekłe zapalenie błony śluzowej żołądka, czynnościowe zaburzenia jelita grubego, wole guzkowe tarczycy w okresie eutyreozy klinicznej i hormonalnej, hiperlipidemia mieszana niewielkiego stopnia, wysiłkowe nietrzymanie moczu najprawdopodobniej w przebiegu nadreaktywności wypieracza, podejrzenie rozedmy płuc - do dalszej diagnostyki oraz podejrzenie reumatoidalnego zapalenia stawów - do dalszej obserwacji. Przedmiotowe schorzenia w ocenie biegłego - biorąc pod uwagę wywiady, obraz kliniczny, wyniki dostępnych badań i konsultacji medycznych - nie dają podstaw do uznania odwołującej za osobę całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy zarobkowej z przyczyn internistycznych (na podstawie opinii biegłego sądowego, specjalisty chorób wewnętrznych z dn. 19 listopada 2014 roku - k. 109-110 a.s.).

W piśmie procesowym z dn. 27 grudnia 2014 roku odwołująca ponownie wskazała, że stan jej zdrowia nie pozwala na podjęcie przez nią jakiegokolwiek pracy, jednocześnie załączając do akt sprawy dalszą dokumentację medyczną odnoszącą się do jej sytuacji zdrowotnej (k. 116-124 a.s.).

Z kolei w piśmie procesowym z dn. 17 stycznia 2015 roku odwołująca zajęła stanowisko wobec opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy, neurologa, laryngologa i internisty nie zgadzając się z ich treścią (k. 161-164 a.s.).

W piśmie procesowym z dn. 19 stycznia 2015 roku organ rentowy podtrzymał zajęte stanowisko procesowe w zakresie oddalenia odwołania ubezpieczonej oraz wskazał, iż nie wnosi żadnych zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych opiniujących w niniejszej sprawie (k. 160 a.s.).

W toku rozprawy kończącej postępowanie w sprawie, odwołująca podniosła, że nie zgada się z opiniami biegłych sądowych. Odwołująca nie skierowała przy tym do Sądu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonej (k. 169 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ubezpieczonego. Autentyczność zgromadzonych dokumentów, przywołanych powyżej, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy. W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy, neurologa, laryngologa i internisty są wiarygodnymi dowodami w sprawie, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej i bezpośrednie badanie przez lekarzy, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach posiadającymi bogatą wiedzę medyczną o wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawczyni. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie E. S. z dn. 6 listopada 2013 roku od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 9 października 2013 roku znak: (...) odmawiającej ubezpieczonej E. S. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jako niezasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego z dn. 20 maja 2004 roku, II UK 359/03, według której "postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i

prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku"

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39, poz. 353 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie albo nie później niż w okresie 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 12 cytowanej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast, częściowo zaś niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawie II UK 222/03 według której, "zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt 3 tego przepisu stał się niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)." Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt. 1 ustawy z dn. 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii biegłych lekarzy specjalistów: ortopedy, neurologa, laryngologa i internisty, nie ulega wątpliwości, że ubezpieczona nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek niezbędnych do otrzymania świadczenia rentowego w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy. Nie jest ona bowiem osobą niezdolną do pracy. Postępowanie przed Sadem Okręgowym wykazało wprawdzie, że u odwołującej się rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego bez zespołu neurologicznego, stwierdzono u niej stan po usztywnieniu lewego stawu nadgarstkowo-promiennego bez dysfunkcji chwytnej ręki, stan po operacji zespołu cieśni lewego nadgarstka, stan po uwolnieniu nerwu łokciowego lewego bez dysfunkcji czynnościowej lewej ręki, stan po zabiegu operacyjnym endoskopowym zatok bocznych nosa i przegrody nosa i przerośniętych małżowin usznych bez dysfunkcji laryngologicznej, a także rozpoznano przewlekłe zapalenie błony śluzowej żołądka, czynnościowe zaburzenia jelita grubego, wole guzkowe tarczycy w okresie eutyreozy klinicznej i hormonalnej, hiperlipidemia mieszana niewielkiego stopnia, wysiłkowe nietrzymanie moczu najprawdopodobniej w przebiegu nadreaktywności wypieracza, podejrzenie rozedmy płuc do dalszej diagnostyki oraz podejrzenie reumatoidalnego zapalenia stawów do dalszej obserwacji - jednakże dysfunkcje te w ocenie Sądu nie powodują u odwołującej niezdolności do pracy. Sąd na podstawie opinii biegłych sądowych (k. 41 a.s., k. 94-95 a.s.

oraz k. 109-110 a.s.) uznał, że występujące u odwołującej ww. dysfunkcje nie są tak daleko posunięte, aby powodowały niezdolność do pracy w jakimkolwiek stopniu. Sąd podkreśla, że dolegliwości ubezpieczonej wprawdzie nie mają sprecyzowanych rokowań, jednak w przypadku ich nasilenia odwołująca może korzystać z czasowych zwolnień lekarskich i opieki ambulatoryjnej. Ewentualna poprawa zdrowia ubezpieczonej może umożliwić jej świadczenie pracy zgodnie z kwalifikacjami lub po przekwalifikowaniu, a także umożliwić podjęcie pracy niepowodującej nasilen występujących dysfunkcji organizmu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, iż w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Zdaniem Sądu przeprowadzony dowód w postaci opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy, neurologa, laryngologa i internisty (k. 41 a.s., k. 94-95 a.s. oraz k. 109-110 a.s.) potwierdził możliwą zdolność odwołującej do wykonywania pracy, co jest zgodne ze stanowiskiem Komisji Lekarskiej ZUS - które stanowiło podstawę wydania prawidłowej decyzji organu rentowego.

Reasumując, należy stwierdzić, że ubezpieczona nie spełnia podstawowej przesłanki koniecznej dla przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy jaką jest istnienie niezdolności do pracy, w związku z czym zaskarżona decyzja jest prawidłowa i odpowiada prawu, a odwołanie ubezpieczonej należy uznać za bezzasadne.

W konkluzji z przytoczonych wyżej względów Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z cytowanymi wyżej przepisami, orzekł jak w sentencji wyroku.